

Investides

Inquietud, en una de les seves notes de bilis, proposa una escombrada a la Casa Gran.

Es lògic que hi hagi qui aspiri a una vacant; com ho és el que nosaltres propugnem per l'extermi dels taüls, malgrat es diguin admiradors de Tolstoi i de Gorki.

Entre els obrers laboriosos, els dropos hi sobren.

¿Entesos, senyor Director?

Ampliació de prec

Unim el nostre prec al que fa el quinzè referent a les escombres del concessionari del servei de neteja pública, ampliant-lo en el sentit de que els empleats del servei, en començar-lo a les set del matí, passin per casa el Director d'*Inquietud*, i, d'un cop d'escombra, el clavin fora del llit, evitant que pugui llevar-se a quarts de dugues de la tarda, com acostuma.

L'estudi de les reivindicacions obreres i la causa de Tolstoi hi guanyaran, car li quedarà més temps per a dedicar-s'hi.

—Una representació de Filles de Maria, de Teresianes, del *Rabañitu* i fins i tot varis socis de l'Eucarística, ens pregunten que denunciem a l'autoritat competent que mossèn Guasch, organista de la parròquia i professor de Religió del Col·legi de Segona Ensenyança, es permet el luxe, a altes hores de la nit, de cridar l'atenció dels vianants amb les seves rialles histèriques en un bar cèntric de la ciutat, on hi concorren els amics de fer tabola.

De mossèn Pollastre n'hi va haver un a Barcelona i no creiem convenient que vulgui parodiari-lo altre de Granollers.

Sempre atents a les causes justes...

—«Una cosa es predicar y otra dar trigo».

El que, traduït al català, vol dir que el valent Ramon Montaña, dilluns passat, a l'hora que havia d'estar al front de l'*avalancha* per a encoratjar l'Alcalde en l'intent d'assassinat de l'Escola de Segona Ensenyança—que no es va portar a cap, ni s'hi portarà—estava còmodament sentat al bar de la Fonda, fent companyia a l'intel·lectual Rossell i al bondadós capellà de l'orga.

Entesos, *Moreno*?...

—«Mos ha fallat l'avalancha! Se mos ha empassat lo poble!»

Així deia un Tinent d'Alcalde al Mistic de Loyola durant la sessió del dia 29.

En Peret Pineda, en sentir l'aldarull, es gravava el tupè i es fregava les mans, bo i dient: «Havent-hi En Camillo rail...»

Home, Peret... Que no ho veus que amb una bufada cauria i es desencolaria?

—*Diàleg a la Plaça, a l'hora de la sessió del dilluns:*

—Que és estrany que no vingui!

—Si el Ton no li trenca la cara, mira (fent butifarra) que hi vindrà a sessió el Toniul... Té por que li treguin la camisa, i diuen que la porta molt bruta. Creu-me: ell no és capàs de fer altra cosa que pastetes.

—Home, ben mirat ja és el que ha fet sempre, ja...

Epíleg

L'acció passa darrera la Casa Gran i hora de les 9 de la nit del dilluns memorable.

En Baldi:—Surti depressa; aquí darrera no es veu ningú.

L'Armero:—Pareix mentira que un tinga de guardar-se els bemolets al bolsillo.

En Baldi:—No enraonin i marxin.

En Loyola (treient el cap):—Volen dir que darrera de Can Vilaró no hi ha un home ajupit?...

En Peret (apart):—Jo rai que si cau alguna bufada no la sentiré!

En Loyola:—¡Alabat sia Déu! ¡Que surti el que vulgui! Però no el creuré més al geperut no. Quan vulgui fer un atropell, que en fassi ell d'Alcalde. ¡Còm m'he de veure! ¡Sembla mentida!...

El Senyor Ramon

El Senyor Ramon per fi s'ha destapat El Senyor Ramon de casa nostra no és pas aquell infeliç Senyor Ramon que enganyava les criades. És un pobre xicot que ha somniat que és un personatge i en lloc de dedicar-se, com el de la cançó, a enganyar criades, ha contractat amb una impremta i ha parit... un *ratoll* en forma de fulla acusatòria contra de una persona que se'l pot mirar despreciativament d'una alçada de vint metres i encara no hi distingiria sinó un sac, mal lligat, de verí.

Com a vertader apassionat per la política, no s'ha pensat gens ni mica en fer l'aplicació d'aquell conegudíssim adagi de que «la política no té entranyes», i envesteix furiosament contra la persona del Director de la nostra Escola Municipal de Segona Ensenyança, fent així el joc dels que, rient per sota el nas i ben amagadets allà, en un recó de la plaça de l'Església, fa anys estan a l'aguait de la nostra primera i més prestigiosa institució cultural, per tal de clavar-hi les urpes afinades de tant de temps d'esmolarse-les, talment com amb inesgotable paciència espera el gat a la rata que surti del seu amagatall.

Aquest pobret Senyor Ramon, amb una sèrie de frases barroeres i mancades de la més elemental educació i respecte, preté demostrar que posseeix un entusiasme i devoció per la nostra Escola, tot i llençar-la al públic blasme i a la més baixa disquisició de *bugadera*, en defecte de la seva pròpia *gigne* com assistent a les reunions que ell mateix esmenta, tingudes a la secretaria de l'Escola, en quals reunions no va fer altra *terrible* acusació contra el Director de dita institució, que la d'haver utilitzat un tros de pati d'esbargiment que posseeix l'Escola, per a plantar-hi cols.

Així es condueixen els homes íntegres i nobles, quan tenen davant la persona que tracten d'acusar. Així darrerament es condueixen també els que treballen per compte d'altri. Que els germans seus en ideologia i sentiments religiosos li paguin la caritat, puix creiem que el Senyor Ramon no deu donar-se per satisfet amb que, per a repartir les dissortades fulles als assistents al darrer Ple municipal, els seus pares espirituals li deixessin mitja dotzena de tendres noiets, exposant-los a rebre alguna batzegada.

I encara s'embolica més el nostre flamant i apassionat polític. Subdivideix els professors de l'Escola en professors de debò i professors de broma. I ell, tan auster, tan aimant de la bona marxa de l'Escola, amb tot i assistir a totes les reunions tingudes en la mateixa—lleuat d'una que li en privà un providencial encostipat—no denuncià aquests professors de broma que per aquesta mateixa raó han de malmenar l'institució. Ho fa ara, en aquesta fulla tan plena de gentileses, després d'haver pogut comprovar personalment que no participaven del seu incontrovertible criteri. I, com a bon demòcrata i tolerant (?) amb les idees d'altri, els llença l'estigma per a honor i pros-

peritat de l'Escola, no pas on l'hauria d'haver produïda, ans bé, com una immundícia, al mig del carrer, perquè els cans la destriïn i l'escampin.

Bona manera d'erigir se en protector de la cultura del poble i bona forma de sustentar la democràcia, amb la ridícula pretensió, fins i tot, de definir-la!... Per alguna cosa aquest senyor demòcrata que, com un mal gra, ens ha sortit a Granollers, no pot ésser soci de la nostra primera entitat democràtica i popular «La Unió Liberal». Uns lligams molt forts, en forma d'escapularis, l'en priven. Per aquest motiu dèiem abans que ell ja compleix fidelment la seva tasca; ja tira l'aigua al seu molí, com a bon deixeble i panegirista que és de l'ensenyament monàstic. Serveixi, sinó, d'exemple, la part important que tingué en l'organització de l'escola montessoriana del seu entranyable amic, el professor *de debò* Sr. Rovira, i en la redacció del seu Estatut interior. Brindem aital meticulós estatut als no menys també entranyables amics seus que fan «*Inquietud*», i estem segurs que s'inquietaran de debò per primera vegada, ja que fins al present sols ho han fet de broma, seguint la forma emprada pel Senyor Ramón en qüestió de classificacions.

I, per fi, el desvarieig de la fulla caiguda dilluns passat a l'hora del Ple municipal—sens dubte repartida en aquells moments per a *apartar l'escola sempre de les lluites i apassionaments que dimanen del fet polític*, com es fa constar en la mateixa fulla— arriba a un tal grau d'intensitat, que fins li fa assegurar que l'edifici on està instal·lada l'Escola— propietat del Sr. Serrat, — «ha d'anar a parar a mans del Director en el moment en que es consideri que els seus serveis personals no sien necessaris».

¿Què li haurem de replicar, pobret! Més val que no ens el prenguem en sèrio i que cloguem aquest article en la mateixa forma que l'hem començat, boi cantant:

El Senyor Ramón
enganya les criades,
el Senyor Ramón, etc , etc.

X.

El segrestament d'En Macià

LA NOSTRA PROTESTA

Volem dir-ho ben alt. La covardia davant la presència a Barcelona de l'home il·lustre que pels seus ideals ha sacrificat la seva carrera, la seva hisenda i fins la tranquil·litat dels familiars, ha estat compartida pels directors o capdavaners de la Lliga Regionalista. El que la veu d'En Macià podés fer-se sentir en el miting de solidaritat republicana de Madrid no els deixava viure i per això aconsellaren la «boutade» que desprestigia encara més davant l'estranger el govern que patim.

Quina llei empara una tan descabellada decisió?

La por que inspira l'estada a Catalunya del cap del moviment netament catalanista, malgrat fos reclòs en una cel·la de la presó, és ben palesa, i per això, i perquè no pugui torbar-se el dolçe far niente dels monàrquics de la Lliga, és pel que va tenir lloc el segrestament d'un polític honorable que lluita per la defensa de uns ideals honradament sentits.

Havia d'ésser un Judes, l'exrepublicà Maynès, qui malparlés d'En Macià i qualifiqués de comprometedora la seva política.

Comprometedora, de què? Com no sigui de tota actuació pública a base de negocis tèrbols!...